

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2025

NOVEMBRIS

Kāpt kalnā

DIVU KATEGORIJU CILVĒKI

1. novembrī svinējām Visu svēto dienu, nākamajā dienā pieminējām mirušos, savukārt 18. novembris ir mūsu valsts svētki, un 23. novembrī svinēsim mūsu Kunga Jēzus Kristus — visas pasaules Karaļa svētdienu, kas ir beidzamā liturģiskajā gadā un Madonas draudzes titulsvētki. 30. novembrī ar Adventu sāksies jauns liturģiskais gads.

Novembris ir īpašs lūgšanu laiks par mirstajiem un arī pārdomu laiks par dzīvi, nāvi, mūžīgo dzīvi. Dieva Vārds palīdz atcerēties, ka šajā pasaulē mēs visi esam svētoceļnieki.

Aplūkosim divu kategoriju cilvēkus: vieni klausās, bet netic, otri klausās un tic. Kāda starpība starp abiem? Viena no galvenajām atšķirībām ir tā, ka tie, kas tic, arī dara to, ko dzird no Jēzus. Bet kā iemācīties sadzirdēt Jēzu? Ja to neiemācīsimies, tikai centa vērta būs mūsu kristietība. Tā būs skaista reliģiskā prakse, bet tās mērķis tomēr ir dzirdēt, ko saka Dievs.

Pievērsīsimies pirmsākumam. Mums nepieciešams klausīties Viņa mācībā. Nepieciešams "pacelt" savas ausis un teikt: "Jēzu, māci mani dzīvot!"

Kad Ukrainā sākās karš, bīskapam Mikolam Lučko Radio Marija raidījumā kāds jautāja: "Ko mums jādara, kādu lūgšanu lūgties, lai Dievs mūs sadzirdētu, lai karš apstātos?" Bīskaps atbildēja: "Esmu pārliecināts, ka Dievs mūs dzird, mums nav jāpieliek pūles, lai Dievs mūs sadzirdētu. Tā ir nepareiza pūļu tērēšana, mums nepieciešams pārorientēt savus centienus, lai mēs tieši otrādi — sadzirdētu Dievu. To, ko saka Viņš."

Piemēram, ir kāda balss mūsos, kas

saistīta ar bailēm par rītdienu, bet Jēzus atgādina vārdus no Evaņģēlija: "Nebaidies! Uzticies Man, Es tevi neatstāšu!" Iespējams, pēc šīs balss uzklausišanas ir vajadzīga rīcība, bet cilvēks, kurš klausās un netic, nedarīs neko. Viņš dzirdēs, ko saka Dievs, bet vēlēšies, lai Dievs pats paveic to, ko vēlas. Piemēram, piedod nepatīkamam kaimiņam, kurš izdarījis ko sliktu, kaut Dievs vēlas, lai cilvēks

tam pats piedod.

Jēzus saka: "Manas avis dzird manu balsi un seko Man." Ko nozīmē "seko Man"? Sekot Jēzum ir iet tur, uz kurieni Viņš ved. Vai redzam, kur Viņš ved? Ja neredzam, tad — kāpēc? Varbūt skrienam savos darbos, mums ir milzu plāni, Dievs nevar paspēt mums līdz!

Ir līdzība par cilvēku, kurš gāja kalnos un krita, bet kritot aizķērās aiz egles. Un, lūk, viņš atrodas ļoti nedrošā situācijā — līdz ļējai ir tālu, bet uz augšu izrāpties nav iespējams. Un viņš sāk saukt palīgā: "Ej! Auu! Palīgā! Vai tur kāds ir?" Atbildē ir klusums. Viņš vēlreiz kliedz: "Ej! Vai tur kāds ir? Palīgā! Dievs, Tu tur esi?" "Jā, Es tevi dzirdu!" Cilvēks saka: "Palidzi man!" Dievs atbild: "Atlaid egli." Tad cilvēks turpina kliegt: "Varbūt tur vēl kāds ir?"

Dievs rosina atlaist egli — ko tas nozīmē? Tas nozīmē pārstāt kontrolēt un uzticēties Viņam, bet cilvēks saka: "Nē, nē, varbūt tur vēl kāds ir?" Lūk, kāds ir cilvēks, kurš dzird, bet netic.

Cilvēks, kurš dzird Dieva balsi, varbūt ne to, kas viņam patīk, kas, iespējams, liks viņam sajūst diskomfortu, bet, ja tā ir Dieva balss, ticīgais rīkosies attiecīgi pēc tās.

Viena no mūsu neticības problēmām ir fakts, ka vēlamies visu turēt savās rokās. Vēlamies kontrolēt savu dzīvi un to cilvēku dzīves, kas mums ir līdzās. Bet kamēr attiecībās ar Dievu nepāriesim uz jaunu — pieaugušo, nobriedušo posmu, mēs nepiedzī-

vosim arī tā saucamo “vieglumu un saldu mu”, kad jau ne mēs vadām savu dzīvi, bet tas, kurš zina labāk. Un tā ir liela žēlastība, jo Jēzus saka: “Tas, kurš Man seko, ir mans, un Es parūpēšos par viņu.”

Vladimirs Veličko

SVĒTDIENAS SKOLA SĀK JAUNO MĀCĪBU GADU

Cesvaines draudzes Svētdienas skoliņā šoruden tika uzņemti trīspadsmit jauni audzēkņi. Pagaidām notikušas divas nodarbības. Jauki, ka gan audzēkņi, gan viņu vecāki ir mīļi un ieinteresēti iepazīt Dievu. Mūsu skoliņā ir audzēkņi no 1. līdz 12. klasei, un sadarbība ir izdevusies, jo vecākie bērni drošāk papildina dzirdēto un palīdz skoliņas jaunākajiem audzēkņiem.

Jau šī mācību gada sākumā bērniem uzdevu divus jautājumus, un viņu sniegtās atbildes ir tik interesantas un dvēseli atspirdzinošas!

Kas Tev patik Svētdienas skoliņā?

- Man patik, kā skolotāja Inese stāsta par Dievu. Ēvalds
- Skoliņā man patik draugi, te var vairāk uzzināt par Jēzu, patik Tēvs Jānis, skolotāja Inese, spēles, ēdiens. Elizabete
- Man ļoti patik mācīties Svētdienas skoliņā, jo vēlos kļūt tuvāka Dievam un man patik veltīt laiku Dievam, uzzinot svētas tēmas, kas padara mani priecīgāku. Evelīna
- Man patik mācīties Dieva Vārdu un veidot attiecības ar Dievu. Kalvis
- Skoliņā man patik mācīties par Dievu un spēlēt spēles. Viktorija
- Man patik spēlēt spēles un zīmēt. Toms
- Skoliņā man patik skolotāja un tas, ka te runā par Dievu. Ance
- Skoliņā man patik mācīties, jo ir interesanti tas, ko māca. Patik, ka grupā ir lielāki bērni, kas palīdz citiem. Starpbrižos patik spēlēt spēles. Alberts

- Man patik, ka mēs runājam par Dievu un ka spēlējam kopā spēles. Rūdis
- Man patik Inese — mūsu skolotāja. Jēkabs
- Man skoliņā patik apgūt jaunas tēmas par Dievu. Linda

Kāpēc ir jāiepazīst Dievs?

- Dievs ir jāiepazīst, lai aizietu uz debesīm. Ance
- Lai zinātu, kas Dievs ir, jo Viņš ir mūs radījis. Ēvalds
- Lai saprastu, ko Viņš saka, un lai es ar Viņu varētu sadraudzēties. Elizabete
- Dievs ir jāiepazīst, jo Viņš ir tas, kurš pasargā mūs no ļauna un māca kļūt stiprākiem un gudrākiem. Mums katram ar Dievu ir jārunā, jo Viņš vienmēr mūs atbalstīs un mīlēs — mūžīgi mūžam. Evelīna
- Jo Dievs mums palīdz. Toms
- Lai vēlēšanās piepildītos. Viktorija
- Noteikti jāiepazīst, lai Dievs mums varētu palīdzēt. Tad zināsim, kā palūgt palīdzību, kā vērsties pie Dieva. Alberts
- Dievu jāiepazīst, lai būtu dievticīgs, lai Viņš tevi un mani sargātu. Lai uzklausītu, ko saka mani iekšā! Rūdis
- Lai Dievu cienītu un Viņš aizsargātu cilvēkus, kuri Viņu ciena. Lai Viņš būtu par to priecīgs. Jēkabs
- Dievs jāiepazīst, lai atrastu un iepazītu sevi. Linda

Novēlam arī citām dekanāta draudžu Svētdienas skoliņām svētītu šo mācību gadu!

Katehēte **Inese Zile**

RESTAURATORE PĒC SAPŅA UN AICINĀJUMA

Gada izskaņā Madonas muzeja izstāžu zālēs iecerēta novadnieka, mākslinieka Jāņa Šustera (1895—1988) gleznu izstāde.

Viņa radniecē Liesma Zariņa šobrīd restaurē vairākus gleznotāja darbus, kas bija stāvējuši vecvecāku bēniņos un ir pārklājušies ar ikdienas patinu.

— Izvērtēju, kādā stāvoklī ir gleznas un sakārtoju, lai tās būtu piemērotas izstādei, — atzīst Liesma. — Putekļus pamatā tiru ar destilētu ūdeni. Pie citiem restaurācijas darbiem nereti ir tā, ka ar ūdeni izlīdzēties vien nevar, tad reizēm izmantoju skalpeli, lai uzmanīgi notīrītu kādu uzslāņojumu. Šīs lietas pieprotu, esmu mācījusies: ja gleznai, piemēram, ir ļoti mazas apmales, tās jāpieaudzē, lai var piestiprināt pie apakšrāmja. Ja ir bojāts krāsas slānis vai ir plisumi, tad nostiprinu krāsas slāni un, ja nepieciešams, pietonēju, lai nebūtu redzamas plaisas.

Būtiski, ka Liesma šoruden restaurēja vēl kādu īpašu gleznu (lappusē pa labi), kura no nākamā gada tiks izlikta Karmela klosterī Ikšķilē par godu svētā Jāņa no Krusta simtgadei kopš viņš ir Baznīcas doktors.

Domas par profesiju

Madoniete Liesma Zariņa Latvijas Mākslas akadēmijā šobrīd studē maģistratūras programmu restaurācijā (palicis maģistra darba posms) un strādā par profesionālu restauratoru.

— Pamatskolas laikā bija dažādas idejas, kas nākotnē vēlos būt — bibliotekāre,

Restauratore Liesma Zariņa noņem putekļus gleznai.

jo patika lasīt grāmatas, pavāre, jo patika taisīt ēst, bet neviena no šīm domām neiesakņojās. Savukārt vasarā pēc 9. klases slimības dēļ nokavēju skolas pēdējo eksāmenu un izlaidumu. Parasti vasarā ar ģimeni dodamies kādā ekskursijā, bet šoreiz palikām mājās. Skatījāmies dokumentālu raidījumu par Vatikānu, kur parādīti cilvēki, dažādu profesiju pārstāvji, kas Vatikānā strādā. Brīdī, kad tika rādīti Vatikāna muzeja restauratori, man radās apskaidriba, ka šīs ir tas, ko vēlos darīt, — atklāj novadniece.

Soli pa solim

— Ģimnāzijas laikā Ēnu dienās biju Madonas muzejā pie restauratores, kura

Studiju praktiskie darbi Mākslas akadēmijā galvenokārt noritēja skolā, restaurējot salīdzinoši nelielus mākslas objektus, bet sanāca būt arī Varakļānu pili un Vilces muižā, kur atsedzām oriģinālos sienu gleznojumus. Tāpat Kuldīgas Svētās Trisvienības baznīcā, kur kopā ar vācu kolēģiem veicām koka detaļu un ērģeļu krāsojuma konservāciju.

Jautāta par darbu pēc bakalaura grāda iegūšanas Mākslas akadēmijā, Liesma atklāj, ka šobrīd strādā uzņēmumā "RE&RE Meistari": — Lielajā ģildē notiek pārbūve, es esmu iesaistījies logu restaurācijas darbos, strādāju tikai pie logiem, bet līdzās citi restauratori un celtnieki atjauno pārējo ģildes daļu.

Bērnības gaisotne

Ioannes, quid vis
Pro laboribus ?
Domine, poli et
contemni pro te

— Nav viegli apvienot studijas, darbu un vaļasprieku — dažreiz ir pārāk liela slodze, bet ļoti vēlos dziedāt, jo tas ir sirdij tuvu, — neslēpj Liesma.

Interesanti, ka līdzās kordziedāšanai jaunieši ir vēl citi vaļasprieki. Viņa kā kristiete ir brīvprātīgā "Radio Marija" komandā, veido pleilistes (atskaņošanas sarakstus) nākamajai dienai un aizraujas ar daudz ko citu: — Man ļoti patik kūku dekorēšana — iedvesmojos no dažādiem video internetā un pati izmēģinu jaunas tehnikas. Patik eksperimentēt ar nagu

mākslu, taisu dažādus tematiskus dizainus. Vēl veidoju kvilinga izstrādājumus — auskarus, kaklarotas, apsveikuma kartītes un miniatūras. Zīmēju arī portretus, un pārsvarā to daru ar parasto zīmuli. Zīmēju no fotogrāfijām, esmu atveidojusi arī dažus slavenus aktierus; nereti portreti top pēc pasūtījuma.

Garozā un sapnis

Taujāta par restauratora darba garozu, Liesma atklāj, ka roku darbs nogurdina un noslogo noteiktas muskuļu grupas: — Tāpēc cenšos pavingrot, dažkārt, lai mazinātu spriedzi roku locītavās, izmantoju arī kompreses vai ziedes.

Jautāta par sapņiem, jaunā restaurato-

re atzīst: — Mans lielākais sapnis ir strādāt Vatikāna muzejā restauratores amatā. Jau mēģinu apgūt itāļu valodu, biju programmas “Erasmus+” praksē Milānā, kur restaurēju gleznas un skulptūras. Dabūt darbu Vatikāna muzejā ir gandrīz nereāli. Tur ir milzu konkurence jau starp itāļiem pašiem vien. Taču dažkārt Vatikāna muzejs pieņem praktikantus arī no citām valstīm. Gribu turpināt ceļu uz savu sapni, jo dzīvē viss ir iespējams. Skatoties dokumentālo raidījumu par Vatikānu, pirmo reizi ieraudzīju, kā strādā restauratori tur un sapratu, ka vēlos būt daļa no šīs kultūras piešķāriena. Vatikāna muzejā ir vēsturiski nozīmīgas vērtības, tas ir kas ļoti, ļoti īpašs.

Inese Elsiņa

CERĪBAS SVĒTCEĻNIEKI GADA GARUMĀ

Uzsākot jubilejas gadu, sajutu spēcīgu vēlmi apmeklēt jubilejas dievnamus, kuru saraksts publicēts svētceļnieku pasēs. Gan tāpēc, ka vispār ļoti patīk ceļot, gan tāpēc, ka baznīcas parasti ir vērtīgākais, kas jebkurā vietā apskatāms no arhitektoniskā viedokļa, un dvēseli bagātinājoši.

Grāmatīņas varēja iegādāties visās baznīcās. Sākumā nodoms bija apmeklēt dažas no tām un tad jau redzēs: vai būs laiks, iespējas, līdzekļi. Kad pāris baznīcas apskatīju, sapratu, ka piedzīvojums ir tik ļoti spēcīgs, ka vēlos to turpināt. Arī materiālā ziņā ar Dieva palīdzību ceļošana kļūva iespējama, jo uz visām baznīcām braucām piepildītā vai gandrīz pilnā mašīnā, līdz ar ko ceļa izdevumi samazinājās. Laiku, ko pavadījām ceļā, izmantojām lūgšanām un sarunām. Ceļa biedros bija, vai nu Bērzaunes pagasta katolietes, ar kurām uz baznīcu dodā-

mies kopā ik svētdienu, vai cerības svētceļnieces no Madona draudzes. Uz tālākajām baznīcām, kur bija nepieciešama nakšņošana, braucām kopā ar ģimeni.

Viena no pirmajām baznīcām, kurp devāmies, bija Pasienes sv. Dominika katoļu baznīca, ko apmeklējām 26. aprīlī, kad tur tika svinēti

Vissvētākās Jaunavas Marijas —

Labā Padoma Dievmātes svētki. Bijām pārsteigtas, ka tik tālu pašā Latvijas nomalē ir tik grezna un iespaidīga baznīca, uz kuru todien bija ieradušies gan svētceļnieki, gan vietējie iedzīvotāji, un svētkus bagātināja Rēzeknes katedrāles koris. Starp citu, arī citur, it kā Latvijas nomalēs, ir ļoti skaistas un varenas baznīcas, piemēram, Nautrēnos, Viļakā, Ludzā un, protams, Skaistkalnē. Tajā gan liels nopelns ir dažādu ordeņu mūkiem, kas šīs baznīcas ir izveidojuši. Pie tam apmeklētāju skaits nelielos ciemos vai pilsētiņās ir apmēram

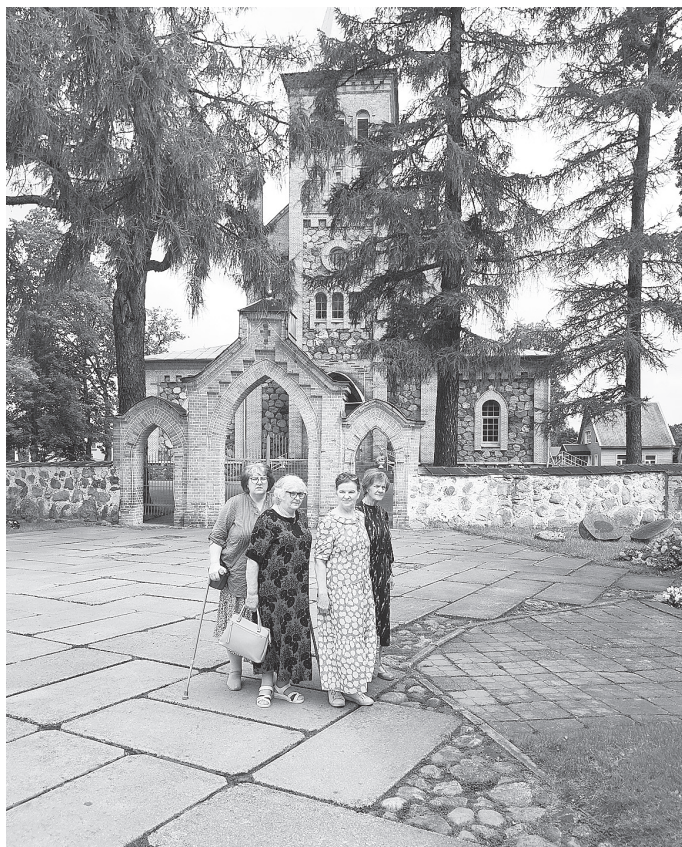
tikpat liels, cik mūsu novada centrā.

Turpinājumā centos ielāņot baznīcu apmeklējumu datumos, kad tur ir vai nu baznīcu titulsvētki, tradicionālie katoļu svētki vai vismaz Svētā Mise. Formāli, tikai lai apskatītu baznīcu, nekur nebraucu, jo tas, manuprāt, nedod to dvēseles lidojuma sajūtu, ko piedzīvoju.

Apeļojot baznīcas, kaut nedaudz varēja izjust arī konkrētās draudzes garu, arī atšķirīgo. Piemēram, Liepājā apmeklētāju vidū pamanīju vairākus Āzijas tautu pārstāvjus, kas mūsu pusē būtu neierasti. Daugavpili un Krāslavā liturģija Svētajās Misēs notiek latviešu, poļu un krievu valodās. Dažās baznīcās pārņēma izteikta māju sajūta, piemēram, Sarkanu baznīcā, kas ir viena no mazākajām jubilejas sarakstā, bet tur viss notiek no sirds un vienkārši. Šo baznīcu apmeklējām vakarā pirms Vasarsvētkiem. Tajā bija nepārprotama Svētā Gara klātbūtne, tāpat Skaistkalnes baznīcā.

Skaistkalnes baznīcā viesojāmies dienā, kad Svēto Misi tur celebrēja mūsu prāvests Māris un dziedāja Madonas draudzes koris. Braucot uz kādu baznīcu, vispirms internetā iepazīnos ar informāciju par šīs baznīcas un draudzes vēsturi.

Rakstot šīs rindas, man neapmeklētās sarakstā palikušas vēl četras baznīcas,

Svētceļnieces pie Preiļu katoļu baznīcas.

bet, ja tāda būs Dieva griba, līdz gada beigām to veikšu.

Pēc ceļojumiem ir arī dažas pārdomas, kas raisa bažas. Piemēram, kāpēc katoļu baznīcās ir tik maz jauniešu? Ja mūsu draudzē to tik izteikti nejūt, dažās draudzēs visā baznīcā nav gandrīz neviena jauna cilvēka. Protams, tā varētu būt arī sagādīšanās, tomēr mēs neapmeklējām dievnamus darba dienu rītos, tās pārsvarā bija svētdienas un svētku dienas.

Pateicība Dievam par šo brīnišķīgo ceļojumu visa gada garumā!

Janīna Bleidele

DIEVA ŽĒLASTĪBAS SĀPĒS

Lielākā dāvana, ko cilvēks var saņemt no Dieva, tā ir ticības dāvana. Dievs mūs vada, mīl, dziedina, sargā, māca. Mūsu vienīgais uzdevums ir iemācīties paļauties uz Dievu un dzīvot saskaņā ar Viņa gribu un mācību, ko saņemam no Svētajiem Rakstiem.

Ikdienā bieži pamanu Dieva palīdzību pat sīkās lietās. Kādu vārdu vai norādi, kura tālāk veicina atcerēties vai izdarīt nepieciešamās lietas, kas ir svarīgas, vai arī neizdarību, kaut neapzinātu, kuras sekas būtu smagas pašas dvēselei. Par ko tādu arī gribu sniegt liecību.

Daudziem no draudzes esmu jau stāstījis par Dieva klātbūtni un Viņa žēlastību šī gada augustā, kad mūžībā tika aizsaukts mans vīrs. Kā pamudinājumu liecībai saņēmu arī izdevuma "Mieram tuvu" oktobra mēnesi publicēto priestera Daumanta Abricka komentāru Evaņģēlija fragmentam, kur no desmit izdziedinātajiem spītālīgajiem tikai viens pateicās Dievam. Priesteris mudina: "Bet mums, kas esam šeit, Jēzus grib teikt tāpat kā šim izdziedinātajam cilvēkam, — celies un ej, liecini ar savu dzīvi citiem par tām Dieva žēlastībām, ko esi saņēmis un turpini no Viņa saņemt."

Vīram augustā sākās pēkšņas sāpes kuņģī. Sāpes kļuva neciešamas un ātrā medicīniskā palīdzība aizveda viņu uz slimnīcu. Aizkuņģa dziedzeris neveica savas funkcijas, un nākamajā dienā vīru pārveda uz reanimācijas nodaļu, pieslēdza mākslīgo nieri. Man bija priekšstats, ka slimniekus, kuri šajā nodaļā atrodas, apmeklēt nav atļauts. Taču otrajā dienā uzzināju, ka vīram ir pavisam slikti un 15 minūšu apmeklējums ir iespējams. Aizbraucām

abi ar dēlu, pateicu lietas, kuras parastajā ikdienā nešķīta vajadzīgs teikt. Vīrs vēl pasmaidīja un teica, ka viss būs labi. Nākamajā dienā pēc apciemojuma reanimācijas ārstu izdevās sazvanīt tikai vakarā, bet dienā vīram bija apstājusies sirds, ārstiem izdevās viņu atgriezt dzīvē un ievest mākslīgajā komā.

Cerības nebija, bet bija tikai dāvātā Dieva žēlastība.

Svētdien Svētās Mises laikā lūdzos, lai Dievs piedod mums abiem grēkus. Kaut

esam laulājušies, vīrs baznīcā nebija bijis sen. Mājās Dievu lūdzās, īpaši, kad bija smagi. Meita ieminējās, ka vajag pie tēta aizvest priesteri, bet Gulbenes draudzes prāvests tajā laikā slimoja, turklāt vīrs bija komā. Pēc svētdienas Svētās Mises klostermāsa Edīte

apjautājās, vai pie Daīna ir bijis priesteris. Paskaidroju to pašu, ko meitai, kādā stāvoklī vīrs atrodas. Lasītājiem varbūt liksies nesaprotami, kā ticīgā, kura katru svētdienu apmeklē baznīcu, nezina tik pašsaprotamas lietas. Tomēr Dievs kārtu visu uz labu, šoreiz caur māsu Edīti, kura paskaidroja, ka tas nav traucēkli, ja cilvēks nav pie samaņas, lai par viņu lūgtos un piešķirtu viņam Slimnieku sakramentu.

Kad visi kopā — priesteris Guntis Brūvers, es un meita — lūdzāmies pie vīra, viņam cilājās uzacis, kaut līdz tam viņš nekādā veidā nebija reaģējis. Pateicība Dievam par šo doto žēlastību, par šīm dāvātajām divām dienām, kurās varējām vēl pabūt kopā, bet pats galvenais — vīrs saņēma Slimnieku sakramentu. Tajā vakarā viņa sirdspuksti palika arvien lēnāki, un viņš tika aizsaukts mūžībā.

Iveta Dzērve

DIEVA DĀVANA CAUR CILVĒKU ROKĀM

Ražas svētki mūsu Pļaviņu draudzē vienmēr bijuši īpašs laiks, kad kopīgi svinam Dieva dāvāto pārpilnību. Lai gan šī vasara bija lietaina, daudzi lauki un dārzi pārplūda, tomēr, pateicoties cilvēku rūpēm, dārzeni izauga, un tie tika atnesti arī uz baznīcu. Valentīna, Ņina, Aļa un Geņa parūpējās par noformējumu, ar rūpību un gaumi tos izkārtoja goda vietā altāra priekšā.

Svētku dievkalpojuma laikā priestera uzruna bija vērsta uz to, ka raža ir Dieva dāvana un mūsu darba auglis. Notika procesija, kurā par upurdāvanām tika ziedoti atsevišķi dārzeni.

Ernests nesa kartupeļus — vienkāršos, bet tik nozīmīgos zemes augļus, kas baro mūsu ģimenes un ir kā otrā maize un pamats daudziem ēdieniem. Tie aug dziļi zemē, klusumā, dod spēku un izturību. Ar šo dāvanu pateicāmies Dievam par spēku, ko Viņš mums dod, lai kalpotu citiem.

Marta nesa sipolus — dārzenus ar daudziem slāņiem, kurus lobot bieži raisās asaras. Līdzīgi kā dzīvē katrs piedzi-vo posmus, ko var salīdzināt ar slāņiem: prieks, sāpes, ilgas, cerības, un Dievs mūs mīl katrā no šiem posmiem. Ar šo dāvanu pateicāmies Radītājam par ikdienas svētībām.

Maija pie altāra nogādāja tomātus — spilgtus augļus, kas simbolizē dzīvības krāsainību un Dieva dānumu. Ar tiem mēs pateicāmies par Dieva garīgo gais-

Mirkļi no Ražas svētkiem Pļaviņu baznīcā.

mu, Viņa pacietību un mīlestību, kas palīdz atvērties mūsu sirdīm, būt žēlsirdīgiem.

Rūta upurēja vīnogas — sulīgas un saldās, kas simbolizē prieku un kopību. No vīnogām top vīns, kas Svētajā Misē kļūst par Kristus asinīm. Ar šo dāvanu pateicāmies Dievam par sakramentiem, par prieku, ko Viņš ienes mūsu dzīvē.

Visbeidzot Rolands un Gita nesa vīnu un hostiju. Vīns tiek lietots Svētās Mises laikā, simbolizē Jēzus dievišķību un cilvēciskumu. Lai tāpat kā Kristus, ja nepieciešams, mēs būtu spējīgi upurēt savu dzīvību Dievam par godu un cilvēku pestīšanai.

Hostija ir neraudzēta maize, kas Svētās Mises laikā kļūst par Jēzus reālās klātbūtnes zīmi. Lūdzāties, lai mēs ikdienā būtu tik labi un pieejami, kā pieejama labā maize.

Noslēgumā gribu lūgt, lai pateicības gars, kas piepildīja baznīcu šajā dienā, turpina dzīvot mūsu sirdīs arī ikdienā!

Anita Seikovska

DEJAS MEDITĀCIJA DZIESMUSVĒTKU SKOLĀ

Rudenīgi skaistā dienā pēc ilgāka pārtraukuma Dziesmussvētku skolā atsākās dejas meditācija (at-tēlā). Meditāciju vadīja klostermāsa Diāna Cērmāne. Bija tik jauki satikt pazīstamas sejas un liels prieks par jaunpienācējām, kas ar dejas meditāciju sastapās pirmo reizi. Saņēmām sveicienus

no šīs aktivitātes ienesējas mūspusē — Rudītes Kumsāres un sūtījām sveicienus viņai. Dejojām pazīstamas dejas un arī jaunas. Deja par sapni pēc brīvības, deja par sauli zeltā, deja par pērļu rotu un vēl, un vēl. Diena pagāja ātri un pozitīvā gaisotnē, kur katra dejotāja kā brīnišķīga pērle iekļāvās kopīgajā lūgšanā caur deju. Spīlgtā atmiņā paliks Dziesmussvētku skolas balcons un burvīgais skats no tā, kad māsa Diāna kopā ar Janu un Inesi trijātā, visas tērptas baltu toņu tērpos, izdejoja deju saules apspīdētas un ieskautas rudens lapu zeltā. Arī kopīgā deja, kad visas dejojām zem ozola, ir palikusi skaistā atmiņā.

Ineta Resne

Dejas meditācija ir iespēja caur maigu un klusu kustību tuvoties centram — Jēzum un Svētajam Garam, sev un citiem. Šajā klusumā mans ķermenis kļūst par lūgšanu, dejā var dziļi izjust dvēseles kustību; to mirkli, kad ķermenis dejo, bet dvēsele slavē. Tā nav dejas skatītājam, bet iekšēja saruna ar Dievu, kurā rodas miers, pateicība un klātbūtne. Paldies māasai Diānai par dziļo un jaudīgo vadīšanu šajā kustībā — par spēju palīdzēt pietuvoties tam,

kas patiesi būtisks. **Santa Jaujeniece**

Šodien biju uz koncertu, un, klausoties brīnišķīgas mūzikas skaņās, bija sajūta, ka pazūd ikdienas steiga, problēmas, es it kā ieplūdu šai mūzikā. Domājot par dejas meditāciju, tajā piedzīvoju līdzīgas izjūtas. Saplūstot ar dejas kustībām un mūziku, attālinos no tā, kas ikdienā nospiež, kas liek steigties līdzī dzīves ritmam, man tā ir iespēja apstāties. Pildot kādas kustības, piedzīvoju, ka ķermenis ļoti daudz atceras un strādā neatkarīgi no manas spējas atcerēties. To var piedzīvot tikai kopībā ar citiem. Ir arī reizes, kad kaut kam jātiek pāri, kad kustība nesanāk. Tad grupas biedra plecs un acu skats ir atbalstošs, stiprinošs. Tāpēc mani priecē mūsu tikšanās kopīgā dejā, kopīgā lūgšanā caur dejas soli. **Sandra Roziņa**

Nākamā tikšanās ar dejas meditāciju Madonas pusē būs 13. decembrī, kad Dziesmussvētku skolā notiks atvērtais seminārs ikvienam interesentam.

14. decembrī Kalna skolā savukārt būs repertuāra seminārs Kalna skolas grupai.

MĀRA APFELBERGA DARBU IZSTĀDE

Madona draudzes titulsvētku laikā 21. novembrī plānota mākslinieka Māra Apfelberga darbu izstādes atvēršana un tikšanās ar autoru. Īsā prezentācijā uzzināsim dažādas nianšes par mākslas darbu tapšanas procesa aizkulisēm, tēmas izvēli un kristīgo aicinājumu, kas caurvij visu, ko meistars rada.

Šoruden Māra Apfelberga personālizstāde bija skatāma arī Olaines Vēstures un mākslas muzejā, bet Adventa laikā autora darbi rotās Cesvaines pils telpas.

Mākslinieka darbi apvieno koka apstrādes meistarību ar dažādām glezniecības tehnikām, radot personīgu redzējumu — dabas ritmu atstātajos zīmējumos un cilvēka rokas pieskārienu, kas pārtapis gleznās un dzejas rindās. Gremdējoties filozofiskās pārdomās, mijiedarbojoties ar garīgām atskārsēm un krāsas piesātināto tekstūru uz koka plaknes partitūras, autors pauž savu kristīgo vēstījumu.

Būtiski, ka Māris kādu brīdi dzīvoja arī Cesvainē. Uz Vidzemes pusi kopā ar ģimeni viņš pārcēlās no Jūrmalas. Vispirms sāka strādāt par audzinātāju un sociālo aprūpētāju Grašu bērnu ciematā, vēlāk strādāja par pedagogu Cesvaines mūzikas un mākslas skolas mākslas nodaļā. Nu jau septiņus gadus viņš ir atpakaļ atgriezies uz dzīvi Jūrmalā. — Šobrīd netālu no Olaines palīdz remontēt kādu simtgadīgu katoļu baznīcu, kas ir bēdīgā stāvoklī, — laikrakstam stāsta Māris.

Izstādē izliktie darbi visi būs ar garīgu vēstījumu. Jau ilgāku laiku autors raksta arī pārdomu dzeju, ko ievieto sociālajos tīklos. Šovasar Māris kā allaž devās svētceļojumā uz Aglonu.

— Svētceļojuma mērķis bija atbrīvot

savā dvēselē vietu Dievam. Atrasisies no šīs zemes valgiem un gandarīt par grēkiem. Svētceļojums nebija pārgājiens, izklaide vai tusiņš. Mani uzrunāja kādas svētceļnieces teiktais: “Es gribu pabūt ar sevi.” Jā, mans svētceļojuma mērķis bija pabūt ar sevi Dievā, — uzsver ceļa gājējs. — Pēdējos divus gadus uz Aglonu dodos viens, tas palīdz sastapties ar savām domām, savu vājumu, pieņemt un sadzīvot ar to.

— Ar koku darbojos pasen. Vasarā, kad biju Aglonā, man piezvanīja par personālizstādi, pēc tam divu nedēļu laikā sakārtoju darbus izstādei, — atceras autors. — Koka pamatnes jau bija iepriekš, no rīta līdz vakaram paveicu pārējo. Izstādei Madonas katoļu baznīcā savukārt gatavoju pilnīgi jaunus darbus. Nāciet skatīties!

Inese Elsiņa

“MĪLI, UN DARI, KO VĒLIES” (SV. AUGUSTĪNS)

Digitālajā laikmetā Baznīcas misija aicināt, mācīt un kalpot iegūst jaunas izpausmes formas. Arī timekļa vide kļūst par nozīmīgu vietu, kurā kristieši var turpināt evaņģelizācijas darbu, ļaujot cilvēkiem sastapties ar Dieva Vārdu pat ārpus liturģiskās telpas. Kā teicis svētais pāvests Jānis Pāvils II: “Baznīcai ir jābūt klātesošai arī jaunajās kultūras formās, kas rodas no komunikācijas un informācijas tehnoloģiju pasaules, lai Kristus vēsts tiktu dzirdēta arī tur.” (Redemptoris Missio, 37)

Šī atziņa atgādina, ka digitālā pasaule nav sveša Evaņģēlijam — tā ir jauna misijas teritorija. Augstvērtīga timekļa vietne kristīgajai kopienai līdz ar to nav tikai informācijas kanāls, bet gan kalpošanas un kopienas veidošanas instruments.

Priesteris Pāvils Kamola (attēlā) ir izcils piemērs tam, kā ticība un digitālās tehnoloģijas var savienoties. Ar savām prasmēm un neatlaidību viņš izveidojis bagātu un augstvērtīgu timekļa vietni <https://elias-ala.com/>, kā arī digitālos resursus, kas palīdz ticīgajiem satikties ar Dieva Vārdu mūsdienīgā formātā. Baznīcas klātbūtne internetā šai gadījumā nav tikai tehnoloģiju izmantošana, bet arī jauns evaņģelizācijas instruments, kas ļauj sasniegt cilvēkus tur, kur viņi jau ir. Savā ziņā tas maina priekšstatu par to, kas var būt priesteris kalpošana šodien — ne tikai sakrālo liturģisko darbību vadība, dvēseļu ganība klātienē, bet arī digitālās komunikācijas pārvaldīšana, kas savieno tehnisko prasmju potenciālu ar garīgo aicinājumu.

Vēstījumā Pasaules Sociālo komunikāciju dienā Benedikts XVI jau 2010. gadā uzsvēra: “Internets var kļūt par telpu, kas veicina patiesības un kopības meklējumus, ja tajā tiek ienesta cilvēka sirds atvērtība un patiesa vēlme dalīties ar labumu.”

Izveidotajā vietnē iekļaujot garīga satura dziesmas, dzeju, zīmējumus, pārdomas un komentārus par Evaņģēlija tekstiem, tāpat Madonas dekanāta avīzes elektronisko versiju un vēl, un vēl, priesteris palīdz uzturēt dzīvu

ticības pieredzi un stiprina vienotību Kristus miesā. Šī vietne kļūst par aizraujošu izziņas telpu, kur Dieva Vārds skan pāri laikam un sastingušam rāmim.

Mūsdienu ticīgajam interneta resursi neapšaubāmi ir palīgs garīgajā dzīvē. Timekļa vietne <https://elias-ala.com/> ar savu plašo saturu atbalsta ikviena cilvēka dažādās vajadzības: no ikdienas lūgšanām un garīgās lasāmvielas līdz iespējai rast dziesmu vārdus, akordus un slāvēt. Evaņģēlija komentāri savukārt sniedz dziļāku izpratni par Svētajiem Rakstiem, ļauj apzināties to nepārejošo nozīmi katra dzīvē. Interneta vietne šai kontekstā kļūst par vanšu tiltu, kas savieno tradīciju ar mūsdienīgu komunikāciju un ļauj Baznīcas vēstij sasniegt vairāk cilvēku nekā agrāk. Šāda pieeja apliecina, ka ticība un kopiena var uzplaukt ne tikai fiziskajā, bet arī digitālajā telpā, padarot to par dzīvu, iedvesmojošu un pieejamu garīgās dzīves avotu ikvienam.

Redakcija

VESELĀ MIESĀ — VESELS GARS

Dievs mums ir dāvājis gan miesu, gan garu un priecājas, ja mēs par tiem rūpējamies. Ir tik daudz iespēju, kā to darīt, bet mums, Madonas katoļu draudzes senioriem, “Caritas”

pārstāve Anita oktobra pēdējā trešdienā sagādāja īpašu aktivitāti — dejas sēdus.

Ieradās deju skolotāja Indra, ievadīja visus muzikālā pasakā — devāmies sezonai atbilstošā nodarbē — sēņošanā (attēlā). Gan vadītājas atraktīvais stāstījums, gan muzikālais pavadījums, gan ļoti daudzveidīgās kustības ļāva izvingrināt visas ķermeņa daļas. Laiks aizritēja nemanot, nejutu pat sāpošo muguru.

Vai tā bija deja, vai vingrošana? Katrā ziņā mani ienāca fizisks mundrums un emocionāls možums.

Paldies par šo aizraujošo nodarbību un priecātos, ja varētu piedalīties atkārtoti. Aicinu arī citus seniorus pievienoties dejām sēdus, lai vairāk kustību un mūsos ienāk krāsains prieks!

Emilija Lietaviete

Iesakū arī citiem!

Dejās sēdus var piedalīties jebkurš, arī tie, kam grūtāk ar pārvietošanos. Tā kā man ir pieredze ar dejas meditāciju, varu

teikt, ka dejas sēdus ir pilnīgi kas cits. Protais, šī prakse palīdz cilvēkiem izkustēties, savukārt dejas meditācija ir lūgšana, lūgšana caur kustību un mūziku kopā ar Dievu.

Ilze Seržāne

Dejas sēdus iepriecina

Šoreiz nodarbības tēma bija sēņu lasīšana. Vadītāja Indra Spalviņa stāstīja stāstu par sēņošanu mežā un rādīja katru kustību. Mūzikas un stāsta pavadībā “gājām” uz mežu. Sasveicinājāmies ar pretimnācējiem, mežā pārvarējām dažādus šķēršļus. Salasijām sēnes, atnesām tās mājās, tad sašķirojām. Bija ļoti jautri, kustīgi un aizraujoši. Paredzētā stunda multifunkcionālajā centrā “Kubs” pagāja nemanot ātri.

Nākamā nodarbība Madonā paredzēta 29. novembrī. Piedalieties, nenožēlosiet! Pieteikties pie Anitas, t. 26464574.

Veneranda Peļņa

SIRDĪ IELIJA KLUSS MIERS UN PRIEKS...

“Labais Jēzu, dāvā visiem... Dieva mierā aizgājušiem... Debess svētlaimi uz mūžiem,” — klusi skanēja dziesma piepil-sētas kapos.

Neliels bērnieku pulciņš nesteidzīgi pārvietojās pa šauro kapsētas celiņu. “La-bais Jēzu, dāvā visiem...”

Gājējiem pa priekšu gāja neliela augu-ma priesteris. “Dieva mierā aizgājušiem... Debess svētlaimi uz mūžiem,” — klusi un tomēr visiem saklausāmi skanēja viņa samtainā balss. Līdzās bija bīskaps, kas izskatījās saguris un nedaudz salicis, it kā ko smagu nestu.

Nelielais bērnieku pulciņš apstājās pie svaigi izraktā kapa. Lūgšanas un tad jau arī pirmās trīs smilšu sauļas no bīska-pa un priestera rokām iekrita kapā. Klusi kā pēdējie atvadu vārdi kapā bira smiltis arī no mūsu rokām. Ziedi, dažas uzrunas, atmiņas, un kaps ātri apklājās ar ziedu segu. Vēl neliels brīdis, un mēs visi tikpat klusi kā atnācām devāmies pie sava trans-porta.

Netālu no kapu vārtiem mūs gaidīja

buljona termoss un speķa pīrādziņi. Tas labi noderēja, jo pēcpusdiena bija kļuvusi drēgna. Turklāt sasildīja ne tikai buljona krūzīte, bet arī vienkāršība un pieticība. Bija silti un labi. Bērnieki nelielos pulci-ņos klusi sarunājās. Manu skatu piesaistī-ja kāda gados sievietē — aizgājējas radi-niece, bet vēl vairāk uzrunāja viņas pieau-gušais dēls, kas, slimības skarts, bija ap-stājies bērnībā. Viņš smaidīja un izpau-da savu neviltoto prieku par jebkuru cilvēku.

Sarunas pamazām mazinājās, un nu jau mēs bijām savā autobusā. Palicē-ji — vecā sievietē mierīgi noraudzījās uz mums, sēdošajiem autobusā, un viņas dēls, īpaša prieka pārpilns, aktīvi māja ar roku. Arī es atmāju un pieliku pie maši-nas loga roku... Un tad viņš pieskrēja un, joprojām neviltota prieka pārpilns, pielika savu roku loga stikla otrā pusē. Nedaudz apjuku, sirdī ielija kluss miers, prieks...do-mas aplusa...bija ļoti labi. Kas tas bija...?

“Un kas uzņem tādu bērnu manā vār-dā, tas uzņem Mani...” (Mt18,5)

Valentina Brūņiņa

UZDEVUMS IKVIENAM. PĀRDOMAS

Tabulā izlasi septiņus vārdus “PĀRDOMAS”. Burti var būt izvietoti taisni visos virzie-nos. Paveiktā uzdevuma novērtējums ir vārds, ko veido četri “iemaldījušies” burti. Lai izdodas atrisināt!

Palmira Gailite

R	D	O	L	A	P	B	O	M	A
Ā	P	M	A	S	Ā	R	D	S	S
P	Ā	R	D	O	M	A	S	A	I
Ā	R	S	A	Ā	P	D	O	M	S
P	D	O	M	R	Ā	R	R	D	A
S	A	M	O	D	P	P	Ā	O	M

Svētdienas Evanģēlijs

9. novembris

(Jņ 2, 13-22)

16. novembris

(Lk 21, 5-19)

23. novembris

(Lk 23, 35-43)

30. novembris

(Mt 24, 37-44)

LŪGŠANA

Lai uzvarētu ļaunumu mūsu zemē

Ak, pestīšanas Māte, nonāc mūsu vidū un pārklāj mūsu valsti ar tavu aizsardzību.

Samin zvēra galvu un izskauj viņa ļauno ietekmi starp mums.

Palidzi mums, taviem nabaga pazudušajiem bērniem, piecelties un runāt Patiesību pat tad, kad mums apkārt ir meli.

Ak, Dieva Māte, lūdzu, aizsargā mūsu zemi un uzturi mūs stiprus, lai mēs vatētu palikt uzticīgi Tavam Dēlam mūsu vajāšanu laikā.

Amen.

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE

(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vīlaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis (t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinu-kokneses-katoludraudzes.net

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo reķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri, Inese Elsiņa, Aija Mālniece, Iveta Dzērve, Palmira Gailīte, Diāna Lozko, Anita Seikovska.
Vāka zīmējuma autore – Inese Stoklosa.

Lappušu nosaukumos – citāti no 62. psalma.
Makets: Dace Sniedze. Iespiests: SIA „Erante”.
Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 1 eiro.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”;
katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.